RIIGI TEATAJA

Nr. 53. 21. juunil 1934. Nr. 53.

Art. 448. **Eesti ja Läti vahel Liidu korraldamise lepingu kinnitamise seadus. — Leping.**

449. **Eesti ja Nõukogude Sotsialistlikkude Vabariikide Liidu vahelise Mittekallaletungi ja tülide rahulikul teel lahendamise lepingu pikendamise protokolli kinnitamise seadus. — Protokoll.**

450. **Pikalaenu Panga põhikirja täiendamise ja muutmise dekreet.**

448. Eesti ja Läti vahel Liidu korraldamise lepingu kinnitamise seadus.

Antud Riigivanema poolt dekreedina 11. juunil 1934.

Alus: Põhiseaduse § 60 p. 12.

§ 1. Tunnistada kinnitatuks Eesti ja Läti vahel Liidu korraldamise leping, kirjutatud alla Riias 17. veebruaril 1934.

§ 2. Avaldada ühes käesoleva seadusega lepingu prantsusekeelne tekst eestikeelse tõlkega.

Tallinnas, 11. juunil 1934.

K. Päts
Peaminister
Riigivanema ülesannetes.
Jul. Seljamaa
Välisminister.

LEPING

Eesti ja Läti vahel Liidu korraldamise kohta.

Eesti Vabariigi Riigivanem ja Läti Vabariigi President

olles otsustanud veel enam arendada koostööd mõlema maa vahel ning soodustada veel paremat arusaamist Balti riikide vahel Tallinnas 1. novembril 1923 a. allakirjutatud Kaitseliidu Lepingu vankumata alusel,

olles kindlalt otsustanud jatkata ning kõikide võimalikkude abinõudega kindlustada mõlema maa ühist poliitikat ning anda nende vahel valitsevatele sõpruse ja liidu vahekordadele püsiva ja kindla aluse, mis teeks veel mõjuvamaks nende liitriikide aktsiooni rahvusvahelises läbikäimises,

otsustasid sõlmida lepingu ning nimetasid selleks oma täisvolinikkudeks,

Eesti Vabariigi Riigivanem:

Tema Ekstsellents härra Julius S e l j a m a a, Välisministri, ja

Läti Vabariigi President:

Tema Ekstsellents Voldemars S a l n a i s'i, Välisministri, kes, peale oma hääs ja nõuetavas vormis leitud volituste ettenäitamist, leppisid kokku järgneva kohta:

Artikkel esimene.

Kõrged Lepinguosalised osustavad korraldada perioodilised mõlema maa välisministrite konverentsid, mis aset leiavad korrapäraselt vähemalt kaks korda aastas, kordamööda kummagi riigi territooriumil. Ühe Kõrge Lepinguosalise palvel ning ühisel kokkuleppel võivad aset leida erakorralised konverentsid kas ühes neist riikidest või väljaspool nende territooriumi.

Artikkel 2.

Perioodilised konverentsid, kelle eesmärgiks on mõlema riigi üldpoliitika ühtlustamine, arutavad kõiki ühise välispoliitika küsimusi.

Konverentsi juhatab selle riigi Välisminister, kelle territooriumil konverents peetakse; kui konverents astub kokku väljaspool mõlema riigi territooriumi, siis on selle juhatajaks selle riigi välisminister, kelle territooriumil aset leidis viimane konverents.

Tegev juhataja hoolitseb tema juhatusel peetud konverentsi poolt vastuvõetud otsuste täitmise eest ning tarviduse korral tehakse temale ülesandeks hoolitseda nende otsuste teostamise eest rahvusvahelise läbikäimise alal.

Artikkel 3.

Kõrged Lepinguosalised otsustavad asutada alalise Nõukogu mõlema maa seadusandluse ühtlustamiseks; Nõukogul on õigus tarviduse korral asutada erilise komisjoni, kelle ülesandeks majandusliste probleemide arutamine. Nõukogu koosneb mõlema Valitsuse poolt pariteedi alusel nimetatud liikmetest; mõlemad Lepinguosalised, tunnustades tarvilikuks mõlema maa seadusandliste kodade esindajate osavõttu sellest Nõukogust, lepivad kokku astuda selleks tarvilikke samme.

Mõlemad Valitsused annavad ühisel kokkuleppel üksikasjalised instruktsioonid Nõukogu tööde suhtes.

Alalise Nõukogu poolt vastuvõetud otsused esitatakse Välisministrite perioodilisele konverentsile hääkskiitmiseks.

Artikkel 4.

Kõrged Lepinguosalised nõustuvad igal üksikul juhul, kus see neile paistab tarvilik olema, kokku leppima esinduse kohta rahvusvahelistel konverentsidel, kas ühise sega-delegatsiooni kaudu või ühe riigi delegatsiooni või delegaadi kaudu.

Artikkel 5.

Kõrged Lepinguosalised lepivad kokku kooskõlastada, nii tihedalt kui võimalik, oma diplomaatiliste ja konsulaaresindajate tegevust välismail.

Artikkel 6.

Kõrged Lepinguosalised lepivad kokku olla alati valmis kaalutlema võimalusi, mis lubaks kolmandatele riikidele saada käesoleva Lepingu osalisteks.

Artikkel 7.

Käesolev Leping ratifitseeritakse ja ratifikatsioonikirjade vahetus leiab aset Tallinnas nii pea kui võimalik. Ta astub jõusse ratifikatsioonikirjade

vahetamise päeval ning jääb jõusse niikauaks ning samadel tingimistel kui Kaitseliidu Leping, mis allakirjutatud Eesti ja Läti Vabariigi vahel Tallinnas 1. novembril 1923,

mille tõenduseks ülalnimetatud Täisvolinikud kirjutasid alla käesolevale Lepingule ning kinnitasid ta oma pitseritega.

Tehtud Riias, kahes eksemplaris, 17. veebruaril 1934.

(Jul. Seljamaa) (V. Salnais)

TRAITÉ

entre l'Estonie et la Lettonie pour l'organisation de l'Alliance.

Le Président de la République d'Estonie

et

Le Président de la République de Lettonie,

décidés de développer davantage la collaboration entre les deux Pays et de favoriser une entente plus étroite entre les États Baltiques sur la base inébranlable du Traté d'alliance défensive, signé à Tallinn le 1-er novembre 1923,

fermement résolus de poursuivre et d'assurer par tous les moyens possibles la politique commune des deux Pays et de donner aux rapports d'amitié et d'alliance existant entre eux une base permanente et stable qui rendra plus efficace dans les rapports internationaux leur action de pays alliés,

ont résolu de conclure un traité et ont désigné, à cet effet, pour leurs Plénipotentiaires, à savoir:

Le Président de la République d'Estonie:

Son Excellence Monsieur Julius Seljamaa, Ministre des Affaires Étrangères, et

Le Président de la République de Lettonie:

Son Excellence Monsieur Voldemars Salnais, Ministre des Affaires Étrangères,

lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus de ce qui suit:

Article premier.

Les Hautes Parties Contractantes décident d'instituer des Conférences périodiques des Ministres des Affaires Étrangères des deux Pays qui auront lieu régulièrement au moins deux fois par an, tour à tour sur le territoire de chacun des deux États. Sur la demande de l'une des Hautes Parties Contractantes et d'un commun accord, des Conférences extraordinaires pourront avoir lieu dans un des deux États ou en dehors de leurs territoires.

Article 2.

Les Conférences périodiques, ayant pour but la coordination de la politique générale des deux États, traiteront toutes les questions de la politique extérieure commune.

La Conférence sera présidée par le Ministre des Affaires Étrangères de l'État sur le territoire duquel elle a lieu; toutefois, si elle se réunit en dehors du territoire des deux États, son président sera le Ministre des Affaires Étrangères du Pays sur le territoire duquel a eu lieu la dernière Conférence.

Le Président en exercice prendra soin de l'exécution des décisions prises par la Conférence qu'il a présidée et en cas de besoin sera chargé de veiller à la réalisation de ces décisions dans le domaine des relations internationales.

Article 3.

Les Hautes Parties Contractantes décident de constituer un Conseil permanent pour la coordination de la législation des deux Pays; le Conseil aura le droit en cas de besoin d'instituer une Commission spéciale chargée de traiter les problèmes économiques. Le Conseil comprendra des membres nommés par les deux Gouvernements sur la base de parité; les deux Parties, reconnaissant désirable la participation à ce Conseil de représentants des chambres législatives des deux Pays, conviennent d'entreprendre toute mesure utile à cet effet.

Les deux Gouvernements donneront d'un commun accord des instructions détaillées pour les travaux de ce Conseil.

Les décisions prises par le Conseil permanent seront soumises à l'approbation de la Conférence périodique des Ministres des Affaires Étrangères.

Article 4.

Les Hautes Parties Contractantes conviennent de se mettre d'accord dans chaque cas particulier, où ceci leur semblerait utile, de se faire représenter aux Conférences Internationales soit par une Délégation commune mixte, soit par la Délégation ou le Délégué d'un seul des deux États.

Article 5.

Les Hautes Parties Contractantes conviennent de coordonner, le plus étroitement possible, l'activité de leurs représentants diplomatiques et consulaires à l'étranger.

Article 6.

Les Hautes Parties Contractantes conviennent d'être toujours prêtes à considérer les modalités permettant aux États tiers de devenir Parties Contractantes au présent Traité.

Article 7.

Le présent Traité sera ratifié et l'échange des ratifications aura lieu le plus tôt possible à Tallinn. Il entrera en vigueur le jour de l'échange des ratifications et restera en vigueur aussi longtemps et aux mêmes conditions que le Traité d'alliance défensive, signé entre la République d'Estonie et la République de Lettonie à Tallinn, le 1-er novembre 1923.

En foi de quoi les Plénipotentiaires susnommés ont signé le présent Traité et y ont apposé leurs sceaux.

Fait à Riga, en double expédition, le 17 février 1934.

Jul. Seljamaa. (L.S.)

W. Salnais. (L.S.)

449. Eesti ja Nõukogude Sotsialistlikkude Vabariikide Liidu vahelise Mittekallaletungi ja tülide rahulikul teel lahendamise lepingu pikendamise protokolli kinnitamise seadus.

Antud Riigivanema poolt dekreedina 11. juunil 1934.

Alus: Põhiseaduse § 60 p. 12.

§ 1. Tunnistada kinnitatuks Eesti ja Nõukogude Sotsialistlikkude Vabariikide Liidu vahelise Mittekallaletungi ja tülide rahulikul teel lahendamise lepingu pikendamise protokoll, kirjutatud alla Moskvas 4. aprillil 1934.

§ 2. Avaldada ühes käesoleva seadusega protokolli eesti- ja venekeelne tekst.

Tallinnas, 11. juunil 1934.

K. Päts
Peaminister
Riigivanema ülesannetes.
Jul. Seljamaa
Välisminister.

PROTOKOLL.

Eesti Vabariigi Riigivanem ja

Nõukogude Sotsialistlikkude Vabariikide Liidu Täidesaatev Keskkomitee,

juhitud püüdest kindlustada võimalikult püsivamat alust suhete arendamiseks endi maade vahel,

soovides anda üksteisele uut tõendust õnnelikult nende maade vahel väljakujunenud rahulikkude ja sõbralikkude vahekordade muutmatusest ja tugevusest ja

juhitud soovist kaasa aidata üldise rahu kindlustamisele, samuti ka riikide vaheliste suhete stabiilsusele ja rahulikule arenemisele Ida-Euroopas, ja

konstateerides, et lepingu sõlmimine 4. mail 1932. aastal Moskvas Eesti ja Nõukogude Sotsialistlikkude Vabariikide Liidu vahel avaldas heategevat mõju nende vahekordadele ja tähendatud ülesannete lahendamisele,

otsustasid allakirjutada käesolevale protokollile ja nimetasid selleks oma täisvolinikkudeks:

Eesti Vabariigi Riigivanem:

Karl Tofer'i, Eesti Vabariigi Erakorralise saadiku ja Täisvolilise Ministri Moskvas,

Nõukogude Sotsialistlikkude Vabariikide Liidu Täidesaatev Keskkomitee:

Maksimi Maksimi p. Litvinovi, Nõukogude Sotsialistlikkude Vabariikide Liidu Täidesaatva Keskkomitee Liikme, Välisasjade Rahvakomissari,

kes peale oma hääs ja nõuetavas vormis kokkuseatud volituste esitamist leppisid kokku alljärgnevas:

Artikkel I.

Äramuutes Moskvas 4. mail 1932. aastal Eesti ja Nõukogude Sotsialistlikkude Vabariikide Liidu vahel sõlmitud mittekallaletungi- ja tülide rahulisel teel lahendamise lepingu Artikkel 6 esimeses lõikes ettenähtud maksvuse tähtaega, jääb see leping jõusse kuni 31. detsembrini 1945 aastal.

Artikkel II.

Käesolev Protokoll on kokku seatud kahes eksemplaris, eesti ja vene keeltes, kusjuures mõlemad tekstid omavad võrdse jõu. Ta ratifitseeritakse võimalikult lühikese aja jooksul ja ratifikatsioonikirjad vahetatakse Kõrgete Lepinguosaliste vahel Tallinnas.

Käesolev protokoll astub jõusse ratifikatsioonikirjade vahetamise päevast.

Mille tõenduseks ülalnimetatud Täisvolinikud kirjutasid alla käesolevale Protokollile ja kinnitasid selle oma pitseritega.

Tehtud Moskvas, kahes eksemplaris, eesti ja vene keeltes 4. aprillil 1934. aastal.

K. Tofer. (L.S.)

M. Litvinoff. (L.S.)

ПРОТОКОЛ.

Президент Эстонской Республики и Центральный Исполнительный Комитет Союза Советских Социалистических Республик,

руководимые стремлением обеспечить возможно более прочную базу для развития отношений между их странами,

желая дать друг другу новое доказательство неизменности и прочности счастливо установившхся между ними мирных и дружественных отношений и

воодушевленные желанием содействовать укреплению всеобщаго мира, а также стабильности и мирному развитию междугосударственных отношений в Восточной Европе, и

констатируя, что заключение 4 мая 1932 года в Москве Договора между Эстонией и Союзом Советских Социалистических Республик оказало благотворное воздействие на их отношения и на разрешение указанных задач,

решили подписать настоящий Протокол и для этой цели назначили своих Уполномоченных, а именно:

Президент Эстонской Республики Карла Тофера, Чрезвычайного Посланника и Полномочного Министра Эстонской Республики в Москве;

Центральный Исполнительный Комитет Союза Советских Социалистических Республик Максима Максимовича Литвинова, Члена Центрального Исполнительного Комитета Союза Советских Социалистических Республик, Народного Комиссара по Иностранным Делам,

которые, по взаимном пред'явлении своих полномочий, найденных составленными в должном и надлежащем виде,

согласились о нижеследующем:

Статья I.

Во изменение срока действия Договора о ненападении и мирном разрешении конфликтов, заключенного в Москве 4 мая 1932 года между Эстонией и Союзом Советских Социалистических Республик, каковой срок действия предусмотрен в абзаце первом статьи 6 указанного договора, этот Договор останется в силе до 31 декабря 1945 года.

Статья II.

Настоящий Протокол составлен в двух экземплярах, на эстонском и русском языках, причем оба текста имеют одинаковую силу. Он будет ратифицирован в возможно короткий срок, и ратификационные

грамоты будут обменены между Высокими Договаривающимися Сторонами в городе Таллинне.

Настоящий Протокол вступит в силу со дня обмена ратификационными грамотами.

В удостоверение чего, поименованные выше Уполномоченные подписали настоящий Протокол и приложили к нему свои печати.

Учинено в городе в Москве, в двух экземплярах, на эстонском и русском языках, 4 апреля 1934 года.

К. Тофер. (печать)

М. Литвинов. (печать)

450. Pikalaenu Panga põhikirja täiendamise ja muutmise dekreet.

Antud Riigivanema poolt 20. juunil 1934.

I.

Pikalaenu Panga põhikiri (RT 115 — 1927) täiendatakse §-ga 8^1 järgmises redaktsioonis:

§ 8^1. Vabariigi Valitsuse igakordse loaga võtab Pank rahvamajanduslikult tähtsatel juhtumistel oma peale vastutuse teiste majanduslikult elujõuliste krediitasutuste kohustuste eest ja annab krediitasutustele laene Panga põhikirja §§ 10, 34 ja 35-das tähendatuist erinevatel kindlustustel, kusjuures nõutavad kindlustused ja kõik muud laenutingimused määratakse kindlaks igal üksikul juhul Panga Nõukogu poolt. Nende krediitasutuste poolt kahjude kandmise korral on Pangal õigus Vabariigi Valitsuse loal, likvidatsiooni ärahoidmise ning saneerimise otstarbel, krediitasutustesse uut kapitali sisse maksta, saades selle vastu krediitasutuste aktsiaid. Samadel alustel ja tingimustel annab Pank laene tähtsatele tööstusettevõtetele.

Neid operatsioone toimetab Pank põhikirja § 41 korras valitsemisele võetud laenude ja nõudmissummade arvel ja piirides. Sularaha puudumisel annab riigikassa vastavas summas Pangale tagasi Panga põhikirja § 61 p. 1 korras temalt saadud võlakirju.

Käesolevas paragrahvis tähendatud operatsioonide läbi tekkivate nõudmiste ja kindlustuste kohta on maksvad põhikirja § 46 eeskirjad.

II.

Sama põhikirja §§ 28, 32, 38, 45 ja 47 muudetakse ja pannakse maksma järgmises redaktsioonis:

§ 28. Pangale panditud kinnisvara ükskõik kelle nõudel ettevõetud esmakordne enampakkumine algab summast, mis vähemalt kataks panga heaks kindlustatud võla ühes kõigi kuni enampakkumise päevani kogunenud maksudega, võlaintressidega, tulekindlustusmaksudega, viivitusrahadega ja kohtuning müügikuludega, samuti ka kõigi riigi- ja omavalitsusemaksudega ja kohustustega, millel seaduse järgi eesõigus panga heaks kindlustatud võla ees. Iga enampakkumisest osa võtta soovija peab kautsjoniks maksma 10% enampakkumise kuulutuses tähendatud kinnisvara hinnatud väärtusest. Kui enampakkuja ei tasu Tsiviilkohtupidamise seaduse § 1874 ettenähtud tähtajaks ostuhinda ühes seaduslikkude maksudega, tarvitatakse sissemakstud või sissenõutud kautsjon vastavalt Tsiviilkohtupidamise seadusele panga nõudmise ees olevate kohustuste, kohtu- ja müügikulude ning muude panga poolt võlgniku arvel tehtud väljaminekute katteks, samuti pangale võlguolevate summade osaliseks katteks Tsiviilkohtupidamise seaduse § 1890 tähendatud korras.

§ 32. Kui kindlustuseks panditud kinnisvara langeb panga omanduseks, peab juhatus püüdma selle nii ära müüa, et pank kahjusid ei saa, ning

vahepeal püüdma varandusest tulusid saada. Seesuguse kinnisvara müük peab teostuma hiljemalt kahe aasta jooksul pärast kinnisvara panga nimele kinnistamist. Seda aega võib üksikutel juhtumistel igakordsel Vabariigi Valitsuse loal veel pikendada kahe aasta võrra. Niisuguseid kinnisvaru ei tohi pank jätta oma omanduseks, välja arvatud juhtumised, kui tähendatud kinnisvarad tingimata tarvilikud panga asjaajamiseks ja kui omanduseksjätmine otsustatud § 79 p. 3 korras.

Pank on ostu puhul kinnistuslõivu ja tempelmaksu maksmisest vaba, kui ta omandatud kinnisvara edasi müüb kahe aasta jooksul pärast selle kinnistamist panga nimele või nelja aasta jooksul, kui Vabariigi Valitsus on seda aega pikendanud käesoleva paragrahvi (§ 32) esimese lõike korras.

§ 38. Pangale panditud vallasvara võib jääda ka võlgniku pidamisele hoidmiseks või kasutamiseks, kusjuures kõik muudatused vallasvara koosseisus ja väärtuses võivad sündida ainult panga nõusolekul. Sarnasel korral kuulutatakse võlgniku kulul pantimisest ja pandist vabastamisest Riigi Teatajas ja pannakse sellekohane teadaanne üles panditud varanduse hoiuruumi või platsile nähtavasse kohta, kusjuures on Pangal õigus kinnitada üksikute asjade külge vastavaid märke asja pantimise kohta.

Panditud vallasvara, mille suhtes täidetud kõik need nõuded, loetakse käsipandiks, ja sellele ei või panna aresti kolmandate isikute nõudmiste rahuldamiseks ega kuulu see võlgniku maksujõuetusel tema konkursimassi enne, kui tasutud panga laen ühes protsentidega ja muude lisakohustustega. Panditud vallasvara võõrandamine ja teistele isikutele pandiksandmine on tühine, kui asjad olid vastavalt varustatud pandimärkidega või kui võõrandamine toimub ruumis või platsil, kus pantimise teadaanne vastavalt üles pandud.

Võlgnikku, tema volinikku või teenijat, kes ilma panga nõusolekuta võõrandab või pandib võlgniku pidamisele jäetud panditud vara, karistatakse nagu seadusega määratud kätteusaldatud võõra vara raiskamise ning omastamise eest.

§ 45. Kui panga nõukogu asub seisukohale, et raskused ettevõtete seisukorras on mööduva iseloomuga, võib pank, Vabariigi Valitsuse erilise loaga, edasi lükata laenude ja nõudmiste likvideerimise täielikult või osaliselt. Valitsuse luba antakse iga ettevõtte kohta eraldi kuni 1 aasta peale, kusjuures valitsus, pärast ettevõtte kohta käiva pangaaruande läbivaatamist, võib tarbekorral luba uuendada igakord kuni 1 aasta peale.

§ 47. Käesoleva põhikirja § 41 korras valitsemisele võetud laenude ja nõudmiste katteks sissetulnud summasid ja § 44 alusel Panga poolt omandatud varanduste edasimüügist saadud kasusid, võib pank tasuda Vabariigi Valitsusele oma võlakirjadega (§ 61 p. 1) Vabariigi Valitsuse poolt lubatud määral ja tingimustel.

III.

Vabariigi Valitsusel on õigus kohaldada § 8^1 norme seni aset leidnud, selles paragrahvis ettenähtud operatsioonide kohta.

IV.

Käesolev dekreet hakkab maksma väljakuulutamisega.

Tallinnas, 20. juunil 1934.

K. Päts
Peaminister
Riigivanema ülesannetes.

K. Selter
Majanduseminister.

Hind 10 senti. Riigi trükikoja trükk.